

Arrest

nr. 287 952 van 24 april 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, mevrouw X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X op 14 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar M. KALIN, die loco advocaat J. RICHIR verschijnt, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 21 oktober 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 maart 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, W.H., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op X in het dorp Sinzai in het district Pul-i Khumri in de Afghaanse provincie Baghlan. Daar groeide je op bij je ouders, samen met je drie broers en drie zussen. Ongeveer drie tot drieënhalf jaar voor je vertrek begon je dagelijks les te volgen in de nabijgelegen madrassa, op een tiental minuutjes wandelen van je huis. Daarnaast stak je soms een handje toe in de winkel van je vader, die werkt als smid.

Jouw oudste broer, G.M., werd op een gegeven moment benaderd door de taliban. Hij werd gevraagd om de groepering te vervoegen en mee te strijden in de jihad. De taliban vertelde jouw broer dat de jihad verplicht was voor iedere persoon in de regio. G.M., op dat ogenblik achttien of negentien jaar oud, weigerde echter om zich bij de taliban aan te sluiten. Daaropvolgend zijn er drie of vier talibanleden op een avond langsgekomen bij jouw huis om met je vader te spreken. De taliban zei ook tegen je vader dat G.M., de oudste zoon van het gezin, zich bij de taliban moest aansluiten om de jihad te voeren. Jouw vader bracht G.M. hiervan op de hoogte, maar G.M. weigerde opnieuw. Twee dagen later verdween je oudste broer toen hij onderweg was naar huis. Jouw familie informeerde in de buurt, maar niemand bleek nieuws over hem te hebben. Drie of vier dagen later ontdekten jullie het lichaam van de overleden G.M. op de begraafplaats. Twee dagen na de dood van je oudste broer, keerde je terug naar de madrassa en hervatte je de religieuze lessen. Je jongere broer Y. begon een jaar later eveneens naar diezelfde madrassa te gaan. Van de mullah van de madrassa was geweten dat hij sympathiseerde met de taliban. Twee jaar na de dood van G. M. kwam er een groep talibanleden naar de madrassa om er te komen preken. Ze spraken gedurende een tiental minuten met de leerlingen over de jihad en dat er moest gestreden worden tegen de ongelovigen. De taliban maanden jullie aan om hen te vervoegen. Jij toonde echter geen reactie. Een week later kwam diezelfde groep talibanleden opnieuw naar de madrassa. Opnieuw herhaalden aan de leerlingen dat jullie je bij de groepering moesten aansluiten en mee moesten vechten in de jihad. De talibanstrijders voegden daaraan toe dat ze jullie de volgende keer onder dwang zouden meenemen. Je keerde huiswaarts en die avond vertelde je aan je vader wat er zich in de madrassa had afgespeeld. Je vader wilde niet nog een zoon verliezen en die nacht regelde hij jouw vertrek uit het land.

De volgende ochtend verliet je Afghanistan en reisde je via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Je was ongeveer anderhalf jaar onderweg. Vervolgens deed je op 8 september 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je een foto van je vaders taskara neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest om door de taliban om het leven te zullen worden gebracht, nadat de groepering eerder reeds jouw oudere broer zou hebben gedood nadat deze zou hebben geweigerd om zich bij hen aan te sluiten, en vervolgens een tijd later ook jou zou hebben willen rekruteren (CGVS, p. 32). Het CGVS dient echter vast te stellen dat jouw verklaringen gekenmerkt worden door een doorslaggevend aantal merkwaardigheden en een weinig aannemelijk karakter,

waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan het door jou naar voren geschoven asielrelaas en je daaruit voortvloeiende vrees.

Om te beginnen dient te worden vastgesteld dat de door jou beschreven gang van zaken geheel niet weet te overtuigen. Het door jou en je familie gesteld gedrag, in context van de problemen die jullie gezin zou hebben meegemaakt, komt op geen enkele manier aannemelijk over. Je geeft immers te kennen dat je oudste broer, G.M., tot op het moment van zijn zogenaamde verdwijning naar dezelfde madrassa ging als diegene waar jij ook religieuze les volgde (CGVS, p. 25). Je broer zou al meermaals door de taliban zijn aangemaand om de groepering te vervoegen en nadat hij dit geweigerd zou hebben, zou hij zijn verdwenen en later dood zijn teruggevonden (CGVS, p. 23). De mullah die les gaf in de madrassa waar jij en G.M. studeerden, stond daarenboven gekend in de omgeving als een sympathisant van de taliban (CGVS, p. 13, p. 24-25). Dat jouw vader, die negatief stond ten opzichte van de taliban, jou vervolgens alsnog naar diezelfde madrassa zou hebben laten gaan, zelfs al twee dagen nadat jullie de dood van G.M. zouden hebben ontdekt en in de nasleep van al hetgeen er reeds gebeurd zou zijn geweest, kan allermindst als geloofwaardig worden bestempeld (CGVS, p. 26, p. 28). Het was immers niet verplicht om naar de madrassa te gaan, als mensen er niet naartoe wilden gaan dan was dat geheel niet problematisch (CGVS, p. 24). Jouw jongere broer Y. startte bovendien nog een hele tijd later met het volgen van religieuze lessen in die beruchte madrassa (CGVS, p. 26). Gevraagd met welke reden jij en je jongere broer nog steeds naar die madrassa bleven gaan, geef je slechts aan dat het je religie is, en dat het verplicht is in jouw religie om dat religieuze pad te volgen (CGVS, p. 28). Indien jouw oudste broer, een leerling van de plaatselijke madrassa, werkelijk om het leven zou zijn gebracht nadat hij zou hebben geweigerd om zich bij de taliban aan te sluiten en desbetreffende madrassa gekend zou zijn geweest om zijn talibansympathieën en –invloeden, dan kan het bijzonder moeilijk overtuigen dat jij en je jongere broer al meteen na een dergelijk ingrijpende gebeurtenis al snel en nog gedurende jaren naar net diezelfde madrassa in het bijzonder zouden zijn blijven gaan, terwijl het eigenlijk geen enkel probleem zou hebben opgeleverd als jullie dat niet zouden hebben gedaan. Dit is weinig ernstig te noemen. Deze vaststelling brengt je geloofwaardigheid al danig aan het wankelen.

Het gegeven dat jouw vader jou en Y. vervolgens dan nog gedurende een aanzienlijke tijd naar deze talibansympathiserende madrassa zou hebben laten gaan, hetgeen an sich reeds weinig aannemelijk lijkt (zie supra), maar met jullie op geen enkel moment zou hebben gesproken over de problemen die zich reeds zouden hebben voorgedaan of geen enkele waarschuwing zou hebben gegeven over hetgeen jullie zouden moeten doen in geval van meer talibanaanwezigheid of –bemoeienis, doet eveneens vreemd aan (CGVS, p. 28). In het licht van alle voorgaande zogenaamde gebeurtenissen en het gegeven dat de madrassa banden zou hebben gehad met de taliban, lijkt ook jouw vaders plotse reactie omtrent jouw vertrek uit het land enigszins opmerkelijk. Hij zou immers gedurende deze hele periode nooit een waarschuwing hebben geuit en de talibansympathieën van de lesgevende mullah waren algemeen bekend. Dat hij dan vervolgens als bij wijze plotsklaps jou nog de ochtend na je vermelding van de zogenaamde talibanpreken alreeds het land zou hebben doen verlaten, komt wat vreemd naar voren (CGVS, p. 20, p. 23).

Wat betreft je verklaringen dat je Afghanistan in wezen hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Ook in jouw regio waren er behoorlijk wat mensen die zich vrijwillig aansloten bij de taliban en kon de groepering dus rekenen op gemotiveerde strijders (CGVS, p. 27). Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de taliban te laten aansluiten. Je slaagt er bovendien niet in om in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Er kan dan ook worden verwacht dat je in concreto aantoont waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om jou te rekruteren, doch blijf je hier in gebreke.

Jouw verklaringen omtrent deze zogenaamde verplichte aansluiting, zoals het gegeven dat de taliban zou hebben gezegd dat jihad verplicht zou zijn voor iedere persoon (CGVS, p. 23), stemmen in wezen niet overeen met objectieve informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering amper voorkomt bij de taliban. Dat de taliban bovendien de tweede keer zou hebben gezegd dat ze jullie de volgende keer onder dwang

zouden meenemen, doet erg weinig geloofwaardig aan (CGVS, p. 30). Men kan zich immers de vraag stellen waarom een groepering als de taliban haar potentiële rekruten reeds op voorhand zou laten weten dat ze onder dwang zouden worden meegenomen en hen aldus de kans zou bieden om te ontkomen, indien de groepering werkelijk de jongeren tegen hun wil zou meenemen. Dit kadert allerm minst in een logisch geheel.

Daarbij laten je verklaringen omtrent de zogenaamde bezoeken van de taliban aan de madrassa evenzeer een weinig doorleefde indruk na. Je verklaringen omtrent de vermeende preken van de taliban blijven immers danig beperkt en oppervlakkig. Je bent slechts in staat om zeer algemene informatie te verschaffen hieromtrent. Wanneer je gevraagd wordt wat de taliban tijdens hun twee bezoeken zouden hebben gepreekt, zeg je in eerste instantie slechts 'over jihad' (CGVS, p. 30). Vervolgens voeg je als voorbeeld toe dat mensen die bij de jihad gaan wapens zouden krijgen. Eerder had je ook al aangegeven dat de taliban zou hebben gezegd dat jullie 'jihad moesten doen', dat het dorp in handen was van ongelovigen en dat zij eruit moesten gegooid worden (CGVS, p. 29). Gezien de taliban tweemaal zou zijn komen preken in de madrassa en ze hierbij de jongeren wilden overtuigen van hun jihad tegen de ongelovigen, zouden zij ongetwijfeld meer hebben verteld dan jouw vage en ontoereikende verklaringen laten uitschijnen. Je slaagt er in wezen niet in om enige verdere details te geven omtrent de preken van de taliban en geraakt eigenlijk niet verder dan te herhalen dat jullie jihad zouden hebben moeten doen. Het is daarbij ook weinig aannemelijk dat je geen enkel idee hebt wie de desbetreffende talibanleden net waren en dat deze talibanleden zichzelf niet kenbaar zouden hebben gemaakt (CGVS, p. 30). Aangezien zij meermaals naar de madrassa zouden zijn gekomen om op die manier jullie vertrouwen te winnen, kan immers minstens worden verwacht dat zij hun namen vertellen en meer over de groepering zouden toelichten. Het vermelden van hun namen en enige basisinformatie is immers de eerste stap in het creëren van een vertrouwensband. Met dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen, die om te beginnen zoals hierboven reeds vermeld evenmin stroken met de beschikbare landeninformatie, slaag je er niet in om de vermeende rekrutering vanuit de madrassa enigszins aannemelijk te maken, waardoor je geloofwaardigheid verder in het gedrang komt.

Daarenboven dient te worden aangehaald dat jouw familie, je ouders en je broers en zussen, voor zover je weet nog steeds in hetzelfde huis in Sinzai woonachtig zijn (CGVS, p. 15). Je vader is al jarenlang actief in zijn eigen smederij, de op twee minuten van je huis gelegen is. Uit het persoonlijk onderhoud komt naar voren dat je na je aankomst in België, aldus reeds meer dan anderhalf jaar na je vertrek uit je land, een enkele keer met je familie in Afghanistan contact zou hebben gehad (CGVS, p. 17-18; zie tevens infra). Toen je je familie laatst zou hebben gehoord, ging het goed met je familie (CGVS, p. 18). Je hebt daarbij geen weet van problemen die zij nog na jouw vertrek zouden hebben gehad (CGVS, p. 31). Dat je familie na jouw vertrek uit Afghanistan in wezen nooit meer onder de aandacht van de taliban zou zijn gekomen, doet eveneens afbreuk aan de door jou vooropgestelde vrees. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat het enigszins merkwaardig is dat je niet zou weten of je jongere broer Y. nog naar dezelfde madrassa zou gaan (CGVS, p. 28). In het licht van de door jou aangehaalde problemen en vrees, kan het moeilijk overtuigen dat je nooit eens geïnformeerd zou hebben naar het verdere lot van je broer en of hij al dan niet nog steeds naar de desbetreffende beruchte madrassa zou gaan.

Ook bij je verklaringen, zijnde dat je na je aankomst in België slechts een enkele keer met je familie contact zou hebben gehad en op dat moment al een jaar geleden alle contact zou zijn verloren, kunnen enkele bedenkingen worden geplaatst (CGVS, p. 17-18). Zoals reeds gezegd, je zou in België niet meer dan een keer in contact hebben gestaan met je vader. Het zou dan toen zijn geweest dat je je vader om zijn taskara zou hebben gevraagd (CGVS, p. 21-22). Vervolgens zou hij foto's van zijn taskara via WhatsApp hebben doorgestuurd naar een andere jongen. Dat je vader vervolgens op een later moment wel nog via WhatsApp contact zou hebben met een willekeurige andere jongen uit het asielcentrum, maar niet met jou omdat je geen WhatsApp zou hebben gehad, is toch behoorlijk eigenaardig te noemen. Dat je dan in België wel een facebookprofiel zou hebben aangemaakt (CGVS, p. 14), maar tot op het moment van het persoonlijk onderhoud nog steeds geen WhatsApp zou hebben geïnstalleerd, terwijl dit een manier zou kunnen zijn om contact te hebben met je vader, doet tamelijk de wenkbrauwen fronsen. Wat er ook van zij, je kan in wezen niet aannemelijk maken dat je in Afghanistan niet zou kunnen rekenen op een ondersteund familiaal netwerk.

Voorts dient nog te worden toegevoegd dat het enigszins merkwaardig is dat je niet geheel coherent blijkt te zijn omtrent het tijdstip waarop je oudere broer om het leven zou zijn gekomen. Zo verklaarde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 11 januari 2021, een kleine twee jaar na je vertrek uit Afghanistan aangezien je aangaf ongeveer anderhalf jaar onderweg te zijn geweest (CGVS, p. 19), dat je broer twee jaar geleden gestorven zou zijn (zie Vragenlijst CGVS & Verklaring DVZ, vraag 17). Ook bij het indienen van je verzoek om internationale bescherming verscheidene maanden eerder gaf je te kennen dat je broer op dat ogenblik sinds twee jaar overleden zou zijn (zie niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS breng je echter naar voren dat er nog twee jaar zou hebben gezeten tussen de zogenaamde moord op G.M. en je vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 25-26), hetgeen

behoorlijk verschilt met je eerdere tijdsaanduidingen. Jouw opeenvolgende verklaringen blijken met andere woorden niet coherent te zijn, waardoor er wederom twijfels rijzen over jouw geloofwaardigheid. Eveneens opmerkelijk is het gegeven dat je op een bepaald moment vermeldt dat de taliban ook nog op een ander moment met je vader zou hebben gesproken na de begrafenis van je oudste broer (CGVS, p. 28). Wanneer je vervolgens om meer uitleg hieromtrent wordt gevraagd, stel je echter plots weer je verklaringen bij en zeg je dat de enige keer dat je vader de taliban zou hebben gezien, het moment was waarop enkele strijders naar het huis waren gekomen nog voor de dood van G.M.. Tevens beweer je op het ene moment dat G.M. de dag na het zogenaamde bezoek van de taliban zou zijn verdwenen (CGVS, p. 26), om dan vervolgens aan te geven dat je broer de volgende dag zou zijn thuis gebleven en pas de dag daarop vermist zou zijn geraakt (CGVS, p. 27, p. 29). Dergelijke inconsistenties doen mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van je verklaringen. Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om nog enig geloof te hechten aan het door jou aangebrachte asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald, je ouders en broers en zussen wonen allen nog in je geboortedorp in de provincie Baghlan, waar zij zelf tevens een leven hebben uitgebouwd.

Omwillen van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de foto van je vaders taskara betreft, dient vooreerst reeds te worden opgemerkt dat dergelijke foto's van documenten in wezen weinig bewijswaarde genieten. Dit document weet bovendien je asielrelaas op geen enkele manier te onderbouwen, noch kan het je identiteit staven. Volledigheidshalve wijst het CGVS er daaromtrent nog op dat je in wezen geen enkel document ter staving van je eigen identiteit neerlegt. Het CGVS is aldus niet in staat om deze op objectieve wijze na te gaan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan.

In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals

bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied.

De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een

schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf), UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat jou de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 14 lid 3, d) van het Internationaal verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna: IVBPR), van artikel 12 van het Verdrag van de Verenigde naties inzake de rechten van het kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst benadrukt verzoeker zijn jonge leeftijd en stelt dat zijn herkomst en gezinssamenstelling niet in twijfel worden getrokken door verweerder. Verzoeker stipt aan dat hij zestien jaar oud was ten tijde van zijn gehoor. Hij stelt dat zijn jonge leeftijd een bijzondere voorzichtigheid vereist bij het onderzoek van zijn beschermingsverzoek in het algemeen en van zijn verklaringen in het bijzonder. Verzoeker stelt dat zijn minderjarigheid enkel vermeld werd door verweerder in de bestreden beslissing omtrent de wijze waarop hij gehoord werd. Hij betoogt dat het volstrekt onaanvaardbaar is dat zijn minderjarigheid op geen enkel moment in het kader van de inhoud van de beslissing werd genoemd. Verzoeker meent dat er geen melding gemaakt werd van zijn minderjarigheid in een poging om de inconsistenties in zijn relaas te verklaren, om te begrijpen dat het geheugen van een verzoeker soms wazig kan zijn en om te verduidelijken hoe de verwachtingen van verweerder aan dit fundamentele element moet worden aangepast. Hij betoogt dat verweerder conventionele verwachtingen voor volwassenen tegenover een jonge minderjarige in een fundamenteel andere situatie stelt, dat dit gedrag bijzonder problematisch is en de beslissing moet worden herzien op basis hiervan. Verzoeker stelt dat aangezien hij twaalf jaar oud was toen de problemen zich voordeden, er geconcludeerd moet worden dat het heel normaal en logisch is dat hij geen precieze en samenhangende herinneringen kan voorleggen, maar dat in het algemeen zijn hele relaas geloofwaardig is.

Vervolgens tracht verzoeker de weigeringsmotieven omtrent de dood van zijn broer te weerleggen.

Voorts repliceert verzoeker op de bevindingen in de bestreden beslissing met betrekking tot het bezoek van de taliban aan zijn madrassa.

Verder wordt er in het verzoekschrift getracht de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing betreffende de contacten tussen verzoeker en zijn familie te weerleggen.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verzoeker vervolgt met een theoretisch betoog omtrent een vrees voor rekrutering.

Hierna zet verzoeker op een omstandige wijze zijn vrees voor vervolging omwille van een verwestering uiteen. Hij wijst hierbij naar zijn verblijf van meer dan één jaar bij een opvangfamilie.

Voorts wordt er op uitgebreide wijze betoogd omtrent de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus. Vooreerst wordt de veiligheidssituatie in Afghanistan theoretisch uiteengezet, waarna de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het licht van de ongekende humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan op omvattende wijze wordt besproken.

Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit en refereert hij naar wetgeving, richtlijnen, 's Raads rechtspraak, rechtspraak van de Raad van State, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), algemene landeninformatie, academische literatuur en persartikels.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende inventaris van bronnen:

- “1. Nansen, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Talibanmachtsovername.pdf>
2. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 30 August 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>
3. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>
4. UNOCHA, *Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*, 8 februari 2022, beschikbaar op: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/A_HRC_49_90_E.pdf
5. UNOCHA, *Afghanistan : Humanitarian Response Plan (2022)*, 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.humanitarianresponse.info/en/operations/afghanistan/document/afghanistanhumanitarian-response-plan-2022>
6. OHCHR, *Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*, 7 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactive-dialogue-high-commissioners-report-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>
7. World Food Programme (WFP), *'Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*, 25 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/our-presence-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-0>
8. World Food Programme (WFP), *Afghanistan Emergency*, beschikbaar op: https://www.wfp.org/emergencies/afghanistanemergency?_ga=2.175369258.92035765.1647553870-1001821024.1647553870
9. World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, *Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook*, 2022, beschikbaar op: <https://doi.org/10.4060/cb8376en>
10. United Nations, *Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan*, 15 maart 2022, beschikbaar op: <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarovdeputy-special-representative-secretary-general-resident>
11. EASO, *Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report*, januari 2022, beschikbaar op: https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
12. EASO, *COI Query Response Afghanistan*, 2 september 2020, beschikbaar op: https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf
13. EASO *Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*, December 2017, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>
14. U.K. Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*, februari 2022, beschikbaar op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf
15. ACLED, *Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February*, 17 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/17/regional-overview-south-asiaand-afghanistan-5-11-february-2022/>
16. ACLED, *Regional Overview: South Asia and Afghanistan*, 3 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/03/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-22-28-january-2022/>
17. OSAR, *Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*, 26 maart 2021, beschikbaar op: https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderbericht/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf

18. Asylos, Afghanistan: Joint report on "Westernised young males returnees", augustus 2017, beschikbaar op: <https://asylos.eu/wp-content/uploads/2017/08/AFG2017-05-AfghanistanSituation-of-young-male-Westernised-returnees-to-Kabul-1.pdf>
19. Humanitarian Response plan - Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022, januari 2022, beschikbaar op: <https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022.pdf>
20. Human Rights Watch, Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis, 17 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>
21. Human Rights Watch, Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity, 18 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistan-taliban-deprive-women-livelihoods-identity>
22. UN News, Avoid starvation - 'Immediate priority' for 3.5 million Afghans, 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107132>
23. UN News, Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever, 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2022/01/1109492>.
24. Reuters, U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations, 4 februari 2022, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/us-faces-snags-bid-speed-up-at-risk-afghan-evacuations-2022-02-04/>
25. Reuters, Afghans face "avalanche of hunger and destitution" - UN agency, 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>
26. Jurist, Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches, 13 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.jurist.org/news/2022/03/afghanistan-dispatch-taliban-ignore-real-problems-while-invading-private-homes-in-arbitrary-searches/>
27. Le Monde, Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan, 24 oktober 2021, beschikbaar op: <https://www.youtube.com/watch?v=ZCUr1A1cV6A>
28. Le Parisien, Afghanistan : 12,3 millions de dollars retrouvés chez d'anciens responsables, 15 september 2021, beschikbaar op : <https://www.leparisien.fr/international/afghanistan123-millions-de-dollars-retrouves-chez-d-anciens-responsables-15-09-2021-F65W4VZUQBHNPFVO3ZICH7BSWU.php>
29. Le Monde, « Si la sécheresse continue comme ça, je vais tout abandonner » : en Afghanistan, le désespoir des agriculteurs, 21 november 2021, beschikbaar op : https://www.lemonde.fr/international/article/2021/11/21/en-afghanistan-si-la-secheresse-continue-comme-ca-je-vais-tout-abandonner_6103016_3210.html
30. Le Monde, Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique », 7 januari 2022, beschikbaar op : https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-des-talibans-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html
31. La Libre, Les Afghans aussi méritent notre aide, 23 maart 2022, beschikbaar op : <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aideM3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>
32. NPR, Parents selling children shows desperation in Afghanistan, 31 december 2021, beschikbaar op: <https://www.npr.org/2021/12/31/1069428211/parents-selling-children-shows-desperation-in-afghanistan?t=1647953798500>
33. The Conversation, Famine en Afghanistan : la grande hypocrisie, 8 februari 2022, beschikbaar op : <https://theconversation.com/famine-en-afghanistan-la-grande-hypocrisie175566>
34. Le Courrier, Famine afghane: la grande hypocrisie, 27 februari 2022, beschikbaar op : <https://lecourrier.ch/2022/02/27/famine-afghane-la-grande-hypocrisie/>
35. UK Home Office, Country Policy and Information Note - Afghanistan: Unaccompanied Children, April 2021 <https://www.ecoi.net/en/file/local/2050110/Afghanistanunaccompanied+children-CPIN-v2.0%28Archived%29.pdf>
36. Asylos, Afghanistan: COI Repository, 31 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=da2dbc1d-d8d9-47ff-80fc>
37. Ouest France intitulé « Reportage. Dans l'Afghanistan des talibans, le retour discret de la police des mœurs » 6 avril 2022, disponible sur <https://www.ouestfrance.fr/monde/afghanistan/reportage-dans-l-afghanistan-des-talibans-le-retour-discret-de-la-police-des-moeurs-48f6e696-b108-11ec-9e99-36695c34ef7c>
38. L'express intitulé « Charia, droits des femmes, police islamique... À quoi ressemble la vie sous les talibans ? » 16 août 2021 disponible sur https://www.lexpress.fr/actualite/monde/proche-moyen-orient/afghanistan-charia-droits-des-femmes-police-islamique-la-vie-sous-les-talibans_2156646.html ».

2.2.2. Op 17 maart 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, die tevens afzonderlijk wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

2.2.3. Op 26 maart 2023 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waaraan hij volgende stukken toevoegt:

- getuigenverklaring van 23 maart 2023 van zijn pleegouders S.B. en N.B. met beëdigde vertaling en kopieën van hun identiteitskaarten;
- getuigenverklaring van 17 maart 2023 van J.B. van de vzw Mentor Jeunes met beëdigde vertaling en een kopie van diens identiteitskaart;
- verschillende getuigenverklaringen van leerkrachten inzake verzoekers gedrag op zijn school 'l'Institut Notre-Dame de Philippeville' met beëdigde vertaling en kopieën van de identiteitskaarten van de getuigen: L.G., A.M., A-M. M., A.M., A.G., C.D., A. S., J.B.;
- schoolrapport van het jaar 2022-2023 van l'Institut Notre-Dame de Philippeville met beëdigde vertaling;
- attest van aanwezigheid van 14 maart 2023 uitgaande van l'Institut Notre-Dame de Philippeville met beëdigde vertaling;
- een beëdigde vertaling van het getuigschrift van de plaatsing van de jongere in een pleeggezin;
- een beëdigde vertaling van de opvangovereenkomst en bijlage;
- een beëdigde vertaling van de algemene verbintenis en bijlage;
- foto's van verzoeker.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale

bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4 In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend.

De persoonlijke onderhouden van verzoeker werden afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de gehoorverslagen oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens de gehoren voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de gehoren, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker vijftien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de gehoorverslagen en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de gehoorverslagen kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker brengt door meermaals zijn jeugdige leeftijd te benadrukken geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij weigerde zich bij de taliban aan te sluiten nadat zijn oudere broer reeds geweigerd had en omwille van deze reden gedood werd door de taliban.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het volharden in zijn verklaringen op het CGVS. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente en draagkrachtige vaststellingen in een ander daglicht.

Vooreerst wordt er op pertinente wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing dat de door verzoeker omschreven gang van zaken geheel niet weet te overtuigen:

“Het door jou en je familie gesteld gedrag, in context van de problemen die jullie gezin zou hebben meegemaakt, komt op geen enkele manier aannemelijk over. Je geeft immers te kennen dat je oudste broer, G. M., tot op het moment van zijn zogenaamde verdwijning naar dezelfde madrassa ging als

diegene waar jij ook religieuze les volgde (CGVS, p. 25). Je broer zou al meermaals door de taliban zijn aangemaand om de groepering te vervoegen en nadat hij dit geweigerd zou hebben, zou hij zijn verdwenen en later dood zijn teruggevonden (CGVS, p. 23). De mullah die les gaf in de madrassa waar jij en G. M. studeerden, stond daarenboven gekend in de omgeving als een sympathisant van de taliban (CGVS, p. 13, p. 24-25). Dat jouw vader, die negatief stond ten opzichte van de taliban, jou vervolgens alsnog naar diezelfde madrassa zou hebben laten gaan, zelfs al twee dagen nadat jullie de dood van G. M. zouden hebben ontdekt en in de nasleep van al hetgeen er reeds gebeurd zou zijn geweest, kan allerm minst als geloofwaardig worden bestempeld (CGVS, p. 26, p. 28). Het was immers niet verplicht om naar de madrassa te gaan, als mensen er niet naartoe wilden gaan dan was dat geheel niet problematisch (CGVS, p. 24). Jouw jongere broer Y. startte bovendien nog een hele tijd later met het volgen van religieuze lessen in die beruchte madrassa (CGVS, p. 26). Gevraagd met welke reden jij en je jongere broer nog steeds naar die madrassa bleven gaan, geef je slechts aan dat het je religie is, en dat het verplicht is in jouw religie om dat religieuze pad te volgen (CGVS, p. 28). Indien jouw oudste broer, een leerling van de plaatselijke madrassa, werkelijk om het leven zou zijn gebracht nadat hij zou hebben geweigerd om zich bij de taliban aan te sluiten en desbetreffende madrassa gekend zou zijn geweest om zijn talibansympathieën en –invloeden, dan kan het bijzonder moeilijk overtuigen dat jij en je jongere broer al meteen na een dergelijk ingrijpende gebeurtenis al snel en nog gedurende jaren naar net diezelfde madrassa in het bijzonder zouden zijn blijven gaan, terwijl het eigenlijk geen enkel probleem zou hebben opgeleverd als jullie dat niet zouden hebben gedaan. Dit is weinig ernstig te noemen. Deze vaststelling brengt je geloofwaardigheid al danig aan het wankelen.

Het gegeven dat jouw vader jou en Y. vervolgens dan nog gedurende een aanzienlijke tijd naar deze talibansympathiserende madrassa zou hebben laten gaan, hetgeen an sich reeds weinig aannemelijk lijkt (zie supra), maar met jullie op geen enkel moment zou hebben gesproken over de problemen die zich reeds zouden hebben voorgedaan of geen enkele waarschuwing zou hebben gegeven over hetgeen jullie zouden moeten doen in geval van meer talibanaanwezigheid of –bemoeienis, doet eveneens vreemd aan (CGVS, p. 28). In het licht van alle voorgaande zogenaamde gebeurtenissen en het gegeven dat de madrassa banden zou hebben gehad met de taliban, lijkt ook jouw vaders plotse reactie omtrent jouw vertrek uit het land enigszins opmerkelijk. Hij zou immers gedurende deze hele periode nooit een waarschuwing hebben geuit en de talibansympathieën van de lesgevende mullah waren algemeen bekend. Dat hij dan vervolgens als bij wijze plotsklaps jou nog de ochtend na je vermelding van de zogenaamde talibanpreken alreeds het land zou hebben doen verlaten, komt wat vreemd naar voren (CGVS, p. 20, p. 23)."

Verzoeker repliceert dat de madrassa waar hij naar toe ging de enige was in zijn dorp zodat hij geen keuze kon maken of kon uitzoeken welke madrassa het beste bij hem paste. Hij meent dat het tegendeel beweren zeer inconsequent is. Daarnaast stelt hij dat zijn broer geen problemen had in de madrassa zelf. Verzoeker betoogt dat als de taliban naar de madrassa kwamen om de jihad uit te leggen en probeerden de leerlingen te overhalen zich bij hen aan te sluiten, de bedreigingen en moorden daar niet plaatsvonden en hij dus in wezen niets riskeerde door naar de madrassa te blijven gaan, behalve dat hij op een bepaald moment naar de taliban en hun preken over de jihad moest luisteren. Hij stelt dat hoe dan ook, als er bedreigingen zouden worden geuit, die buiten de madrassa zouden plaatsvinden en bekritiseert verweerders stelling dat hij de madrassa had moeten verlaten na de verdwijning van en de moord op zijn broer, ook al was die buiten de madrassa vermoord. Verzoeker betoogt dat verweerder een bijzonder groot gebrek heeft aan kennis van de Afghaanse context door te denken dat de taliban alleen via madrassa's in contact kunnen komen met jonge Afghanen en hem te verwijten dat hij pas Afghanistan verliet na de tweede preek door de taliban in de madrassa terwijl hij veel eerder had kunnen reageren, namelijk na de dood van zijn broer. Verzoeker stelt dat hij in de madrassa gebleven was omdat hij nog geen directe problemen had gehad met de taliban op dat moment. Daarenboven meent verzoeker dat hij nog te jong was toen zijn broer stierf om rechtsreeks een doelwit van de taliban te zijn. Hij besluit dat er geen reden was voor hem om te vertrekken op het moment dat zijn broer gedood was. Verzoeker vervolgt dat de taliban de dag voor hij vertrok, bij de tweede keer dat zij kwamen preken in de madrassa het specifiek op hem gemunt hadden door te dreigen hem te komen halen als hij niet meewerkte. Verzoeker stelt dat hij voor het eerst toen een doelwit geworden was van bedreigingen, net zoals zijn broer twee jaar eerder. Hij meent dat het feit hij bij zijn familie verbleef tot hij persoonlijk het doelwit werd van de taliban blijk geeft van de onverbiddelijke logica van een kind om tot op het laatste moment bij zijn ouders te willen verblijven. Verzoeker betoogt dat door het tegendeel te overwegen verweerder opnieuw elke consistentie mist en er niet in slaagt de zaak te analyseren op basis van zijn minderjarigheid.

Verzoekers betoog is niet afdoende, immers brengt hij geenszins dienstige elementen bij die een ander licht werpen op bovenstaande omstandige weigeringsmotieven. Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat zijn gedrag, alsook die van zijn familie niet aannemelijk overkomt in de context van de problemen die het gezin zou hebben meegemaakt, daar hij onder meer niet betwist dat de mullah die les gaf in hun madrassa gekend was als sympathisant van de taliban noch betwist hij dat zijn jongere

broer tevens religieuze lessen begon te volgen in dezelfde madrassa na de dood van de oudere broer en hij verder uitdrukkelijk aangaf dat het niet verplicht was om naar de madrassa te gaan (persoonlijk onderhoud, p. 13, 24-26).

Daarenboven stipt de Raad aan dat verzoeker eerder geen gewag maakte van persoonlijke bedreigingen door de taliban en zelfs ontkennend antwoordde tijdens het persoonlijk onderhoud op de vraag of de taliban hem ooit rechtsreeks aangesproken hadden (persoonlijk onderhoud, p. 31, 23).

Aangaande verzoekers vrees voor rekrutering wordt door de commissaris-generaal voorts terecht het volgende opgemerkt:

“Wat betreft je verklaringen dat je Afghanistan in wezen hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Ook in jouw regio waren er behoorlijk wat mensen die zich vrijwillig aansloten bij de taliban en kon de groepering dus rekenen op gemotiveerde strijders (CGVS, p. 27). Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de taliban te laten aansluiten. Je slaagt er bovendien niet in om in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Er kan dan ook worden verwacht dat je in concreto aantoonde waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om jou te rekruteren, doch blijf je hier in gebreke.

Jouw verklaringen omtrent deze zogenaamde verplichte aansluiting, zoals het gegeven dat de taliban zou hebben gezegd dat jihad verplicht zou zijn voor iedere persoon (CGVS, p. 23), stemmen in wezen niet overeen met objectieve informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering amper voorkomt bij de taliban. Dat de taliban bovendien de tweede keer zou hebben gezegd dat ze jullie de volgende keer onder dwang zouden meenemen, doet erg weinig geloofwaardig aan (CGVS, p. 30). Men kan zich immers de vraag stellen waarom een groepering als de taliban haar potentiële rekruten reeds op voorhand zou laten weten dat ze onder dwang zouden worden meegenomen en hen aldus de kans zou bieden om te ontkomen, indien de groepering werkelijk de jongeren tegen hun wil zou meenemen. Dit kadert allerminst in een logisch geheel.”

Verzoeker betoogt dat verweerder zich, opzettelijk of niet, weer vergist wanneer hij meent dat er talrijke berichten zijn dat de taliban niet rekruteren uit madrassa's. Hij betoogt dat de madrassa's moeten worden opgenomen binnen de tribale en lokale structuren en citeert hierbij een fragment uit het EASO-rapport 'Rapport d'information sur les pays d'origine, Afghanistan: Stratégie des talibans-recrutement' van juli 2012. Hij meent dat in dit fragment de termen teruggevonden kunnen worden die door verweerder worden gebruikt wanneer die specifiek zijn argumentatie richt op rekrutering binnen lokale en tribale structuren. Verzoeker stelt echter dat er twee termen ontbreken in de redenering van verweerder, maar die termen wel worden genoemd in het fragment, namelijk de madrassa's en 'het bestaan van een brede beperking'. Hij vervolgt dat deze elementen niet alleen worden genegeerd, maar er expliciet wordt gezegd dat rekrutering niet plaatsvindt in de madrassa's of in de vorm van dwang. Verzoeker besluit dat dit standpunt een flagrante tegenstelling is met het vorig rapport, evenals alle andere analyses die dit precieze feit bevestigen. Hij concludeert dat daarom vastgesteld moet worden dat de rekrutering plaatsvindt binnen lokale en tribale structuren, ook in de madrassa's en niet met uitsluiting ervan zoals verweerder zou stellen.

Verzoeker kan allerminst overtuigen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verweerders argumentatie in de bestreden beslissing gebaseerd is op het EASO-rapport COI 'Afghanistan Recruitment by armed groups' van september 2016 terwijl verzoeker zich steunt op landeninformatie uit 2012. De Raad stipt daarenboven aan dat uit recente landeninformatie bijgebracht door verweerder in zijn aanvullende nota blijkt dat het risico op gedwongen rekrutering door de taliban over het algemeen klein is (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). In deze landeninformatie wordt er gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan dat zijn profiel onder voormelde elementen valt, waardoor er niet

volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker toont immers niet aan te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden en blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie.

Verder bemerkt de Raad dat, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, verweerder argumenteert dat gedwongen rekrutering 'zelden' voorkomt en er geenszins uit de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing kan worden opgemaakt dat verweerder uitsluit dat vanuit de madrassa's Afghanen gerekruteerd kunnen worden. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn algemeen en voornamelijk theoretisch betoog geen concrete elementen bijbrengt die de pertinente gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing kunnen ombuigen.

De Raad treedt verder volgende pertinente motieven bij:

"Daarbij laten je verklaringen omtrent de zogenaamde bezoeken van de taliban aan de madrassa evenzeer een weinig doorleefde indruk na. Je verklaringen omtrent de vermeende preken van de taliban blijven immers danig beperkt en oppervlakkig. Je bent slechts in staat om zeer algemene informatie te verschaffen hieromtrent. Wanneer je gevraagd wordt wat de taliban tijdens hun twee bezoeken zouden hebben gepreekt, zeg je in eerste instantie slechts 'over jihad' (CGVS, p. 30). Vervolgens voeg je als voorbeeld toe dat mensen die bij de jihad gaan wapens zouden krijgen. Eerder had je ook al aangegeven dat de taliban zou hebben gezegd dat jullie 'jihad moesten doen', dat het dorp in handen was van ongelovigen en dat zij eruit moesten gegooid worden (CGVS, p. 29). Gezien de taliban tweemaal zou zijn komen preken in de madrassa en ze hierbij de jongeren wilden overtuigen van hun jihad tegen de ongelovigen, zouden zij ongetwijfeld meer hebben verteld dan jouw vage en ontoereikende verklaringen laten uitschijnen. Je slaagt er in wezen niet in om enige verdere details te geven omtrent de preken van de taliban en geraakt eigenlijk niet verder dan te herhalen dat jullie jihad zouden hebben moeten doen. Het is daarbij ook weinig aannemelijk dat je geen enkel idee hebt wie de desbetreffende talibanleden net waren en dat deze talibanleden zichzelf niet kenbaar zouden hebben gemaakt (CGVS, p. 30). Aangezien zij meermaals naar de madrassa zouden zijn gekomen om op die manier jullie vertrouwen te winnen, kan immers minstens worden verwacht dat zij hun namen vertellen en meer over de groepering zouden toelichten. Het vermelden van hun namen en enige basisinformatie is immers de eerste stap in het creëren van een vertrouwensband. Met dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen, die om te beginnen zoals hierboven reeds vermeld evenmin stroken met de beschikbare landeninformatie, slaag je er niet in om de vermeende rekrutering vanuit de madrassa enigszins aannemelijk te maken, waardoor je geloofwaardigheid verder in het gedrang komt."

Verzoeker laat deze concrete motieven volledig ongemoeid zodat de Raad deze tot de zijne maakt.

Daarnaast kan gewezen worden op volgende terechte overwegingen in de bestreden beslissing:

"Daarenboven dient te worden aangehaald dat jouw familie, je ouders en je broers en zussen, voor zover je weet nog steeds in hetzelfde huis in Sinzai woonachtig zijn (CGVS, p. 15). Je vader is al jarenlang actief in zijn eigen smederij, de op twee minuten van je huis gelegen is. Uit het persoonlijk onderhoud komt naar voren dat je na je aankomst in België, aldus reeds meer dan anderhalf jaar na je vertrek uit je land, een enkele keer met je familie in Afghanistan contact zou hebben gehad (CGVS, p. 17-18; zie tevens infra). Toen je je familie laatst zou hebben gehoord, ging het goed met je familie (CGVS, p. 18). Je hebt daarbij geen weet van problemen die zij nog na jouw vertrek zouden hebben gehad (CGVS, p. 31). Dat je familie na jouw vertrek uit Afghanistan in wezen nooit meer onder de aandacht van de taliban zou zijn gekomen, doet eveneens afbreuk aan de door jou vooropgestelde vrees. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat het enigszins merkwaardig is dat je niet zou weten of je jongere broer Y. nog naar dezelfde madrassa zou gaan (CGVS, p. 28). In het licht van de door jou aangehaalde problemen en vrees, kan het moeilijk overtuigen dat je nooit eens geïnformeerd zou hebben naar het verdere lot van je broer en of hij al dan niet nog steeds naar de desbetreffende beruchte madrassa zou gaan."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer neemt de Raad bovenstaande terechte bevindingen over.

Inzake verzoekers verklaringen omtrent het contact met zijn familie na zijn aankomst in België wordt op correcte wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"Ook bij je verklaringen, zijnde dat je na je aankomst in België slechts een enkele keer met je familie contact zou hebben gehad en op dat moment al een jaar geleden alle contact zou zijn verloren, kunnen enkele bedenkingen worden geplaatst (CGVS, p. 17-18). Zoals reeds gezegd, je zou in België niet meer dan een keer in contact hebben gestaan met je vader. Het zou dan toen zijn geweest dat je je vader om zijn taskara zou hebben gevraagd (CGVS, p. 21-22). Vervolgens zou hij foto's van zijn taskara via WhatsApp hebben doorgestuurd naar een andere jongen. Dat je vader vervolgens op een later moment wel nog via WhatsApp contact zou hebben met een willekeurige andere jongen uit het asielen centrum, maar niet met jou omdat je geen WhatsApp zou hebben gehad, is toch behoorlijk eigenaardig te noemen. Dat

je dan in België wel een facebookprofiel zou hebben aangemaakt (CGVS, p. 14), maar tot op het moment van het persoonlijk onderhoud nog steeds geen WhatsApp zou hebben geïnstalleerd, terwijl dit een manier zou kunnen zijn om contact te hebben met je vader, doet tamelijk de wenkbrauwen fronsen. Wat er ook van zij, je kan in wezen niet aannemelijk maken dat je in Afghanistan niet zou kunnen rekenen op een ondersteund familiaal netwerk.”

Door in het verzoekschrift bovenstaande terechte weigeringsmotieven louter te bekritisieren zonder enigszins valabele argumenten bij te brengen kan verzoeker deze motieven niet ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt nog met reden gewezen op het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS twee verschillende data gaf met betrekking tot de dood van zijn broer:

“Voorts dient nog te worden toegevoegd dat het enigszins merkwaardig is dat je niet geheel coherent blijkt te zijn omtrent het tijdstip waarop je oudere broer om het leven zou zijn gekomen. Zo verklaarde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 11 januari 2021, een kleine twee jaar na je vertrek uit Afghanistan aangezien je aangaf ongeveer anderhalf jaar onderweg te zijn geweest (CGVS, p. 19), dat je broer twee jaar geleden gestorven zou zijn (zie Vragenlijst CGVS & Verklaring DVZ, vraag 17). Ook bij het indienen van je verzoek om internationale bescherming verscheidene maanden eerder gaf je te kennen dat je broer op dat ogenblik sinds twee jaar overleden zou zijn (zie niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS breng je echter naar voren dat er nog twee jaar zou hebben gezeten tussen de zogenaamde moord op G. M. en je vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 25-26), hetgeen behoorlijk verschilt met je eerdere tijdsaanduidingen. Jouw opeenvolgende verklaringen blijken met andere woorden niet coherent te zijn, waardoor er wederom twijfels rijzen over jouw geloofwaardigheid. Eveneens opmerkelijk is het gegeven dat je op een bepaald moment vermeldt dat de taliban ook nog op een ander moment met je vader zou hebben gesproken na de begrafenis van je oudste broer (CGVS, p. 28). Wanneer je vervolgens om meer uitleg hieromtrent wordt gevraagd, stel je echter plots weer je verklaringen bij en zeg je dat de enige keer dat je vader de taliban zou hebben gezien, het moment was waarop enkele strijders naar het huis waren gekomen nog voor de dood van G. M.. Tevens beweer je op het ene moment dat G. M. de dag na het zogenaamde bezoek van de taliban zou zijn verdwenen (CGVS, p. 26), om dan vervolgens aan te geven dat je broer de volgende dag zou zijn thuis gebleven en pas de dag daarop vermist zou zijn geraakt (CGVS, p. 27, p. 29). Dergelijke inconsistenties doen mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van je verklaringen. Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om nog enig geloof te hechten aan het door jou aangebrachte asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt.”

Verzoeker repliceert dat ondanks de twee data die hij gaf bij de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud inzake de dood van zijn broer duidelijk niet samenvallen, er zich toch een zekere logica aftekent. Hij betoogt dat hij de dood van zijn broer steeds als vertrekpunt uit Afghanistan heeft genomen. Zo meent hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ gezegd te willen hebben dat zijn broer twee jaar voor zijn vertrek overleden was. Hij meent dat dit volkomen consequent is en dit blijkt uit de systematische vermelding van de periode van twee jaar en dat in dit opzicht hetgeen verzoeker aan verweerder verklaard heeft overigens bijzonder duidelijk en boven elke twijfel verheven is. Verzoeker citeert hierbij een fragment uit de notities van het persoonlijk onderhoud en betoogt dat hieruit blijkt dat hij stelselmatig verklaard heeft dat zijn broer twee jaar voor zijn vertrek overleden was en dat het derhalve onjuist lijkt om hieraan enig argument te ontleen zoals verweerder doet. Verzoeker vervolgt dat er in elk geval moet worden vastgesteld dat verweerder op geen enkel moment de dood van zijn broer of de bedreigingen van de taliban tegenover hem in twijfel trekt en dat derhalve geconcludeerd moet worden dat dit overlijden thans geloofwaardig is en de druk van de taliban die door zijn broer werd afgewezen tot zijn dood heeft geleid.

Verzoeker overtuigt allerminst met dit betoog. Hij slaagt er niet in te verschonen dat hij bij de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS twee verschillende data gaf met betrekking tot de dood van zijn broer en dat er sprake is van behoorlijke verschillen bij de tijdsaanduidingen. Verzoeker brengt overigens ook geen dienstige elementen bij die de overige inconsistenties aangaande de contacten met de taliban kunnen verschonen.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten motiveert verweerder op terechte wijze:

“De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de foto van je vaders taskara betreft, dient vooreerst reeds te worden opgemerkt dat dergelijke foto's van documenten in wezen weinig bewijswaarde genieten. Dit document weet bovendien je asielrelaas op geen enkele manier te onderbouwen, noch kan het je identiteit staven. Volledigheidshalve wijst het CGVS er daaromtrent nog op dat je in wezen geen enkel document ter staving van je eigen identiteit neerlegt. Het CGVS is aldus niet in staat om deze op objectieve wijze na te gaan.”

Verzoeker laat bovenstaande weigeringsmotieven ongemoeid zodat er geen afbreuk aan kan worden gedaan.

Waar er doorheen het verzoekschrift verscheidene keren verzoekers jonge leeftijd en minderjarigheid worden benadrukt en aangevoerd ter weerlegging van de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing of verschoning van tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee geenszins de pertinente bevindingen in de bestreden beslissing kan ombuigen.

Door zijn minderjarige leeftijd te benadrukken en te stellen dat verweerder hiervan geen melding maakt in een poging om de inconsistenties van verzoeker te verklaren, te begrijpen dat zijn geheugen wazig kan zijn en te verduidelijken hoe de verwachtingen van verweerder aan deze fundamentele elementen moeten worden aangepast, brengt verzoeker immers geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van bovenstaande pertinente en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing. In casu kunnen van verzoeker, die ten tijde van zijn onderhoud vijftien jaar was en dus geen infans was en aan wie als niet-begeleide minderjarige bepaalde steunmaatregelen werden verleend, wel degelijk nauwkeurige, consistente en doorleefde verklaringen verwacht worden over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden, te meer verzoeker geenszins stavingsstukken heeft bijgebracht die duiden op geheugenproblemen of andere gezondheidsproblemen waardoor hij geen volwaardige verklaringen kon afleggen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

2.3.5.2. Verzoeker meent verder niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat hij vreest beschouwd te zullen worden als verwesterd. Hij benadrukt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota dat hij sinds twee jaar in België verblijft, Afghanistan in 2019 verlaten heeft, hij sinds meer dan anderhalf jaar bij een pleegfamilie verblijft en sinds zijn aankomst in België geen contact meer heeft gehad met zijn familie in Afghanistan.

2.3.5.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

2.3.5.2.2. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker vreest beschouwd te zullen worden als verwesterd, omwille van zijn verblijf sinds twee jaar in België, het feit dat hij Afghanistan verlaten heeft in 2019 en hij sinds meer dan één jaar bij een pleegfamilie verblijft.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat de vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet toekomstgericht moet worden beoordeeld. Hij verwijst hierbij naar algemene informatie, waarna hij besluit dat hij zich in een erg kwetsbare positie bevindt. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift uiteen dat hij een specifiek risico loopt omwille van een gepercipieerde verwestering. Hij betoogt dat de impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen erg groot is, enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van een terugkeer an sich.

Vervolgens zet verzoeker op een theoretische wijze de daden van vervolging, de gronden van vervolging, in casu de toegeschreven politieke overtuiging en religie en het behoren tot een specifieke sociale groep uiteen. Hierna besluit hij dat een jonge ‘verwesterde’ Afghaanse onderdaan zoals hijzelf, die aldus een langere tijd in het buitenland verblijft, een zeer groot risico loopt te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In de door verzoeker neergelegde aanvullende nota wordt vooreerst op omstandige wijze ingegaan op het hoger belang van het kind en de eerbiediging van de fundamentele vrijheden. Verder wordt er in concreto gewezen op het feit dat verzoeker op elfjarige leeftijd Afghanistan verliet, hij sinds 2020 in België woont en meer dan anderhalf jaar bij een pleeggezin verblijft. Verzoeker stelt dat zijn pleeggezin getuigt over zijn evolutie en zijn ‘verwestering’ in zowel zijn gedrag als in zijn gedachtegang, zoals zijn wens om te trouwen met het meisje van wie hij houdt, lichtere beoefening van zijn religie en een grotere omgang met de Belgische gemeenschap in plaats van de Afghaanse. In deze aanvullende nota wordt er benadrukt dat verzoeker zich op het Belgische grondgebied bevindt in een belangrijke periode van zijn identiteitsontwikkeling, namelijk zijn adolescentie, zo werd verzoeker opgenomen in een Belgisch gezin waar hij veel liefde en een westerse opvoeding kreeg. Er wordt gewezen op de getuigenverklaring van de vzw “Mentor-escale” waaruit zou blijken dat verzoeker gevraagd zou hebben van zodra hij aankwam

volledig geïntegreerd te worden in België. Verzoeker betoogt dat hij veel meer betrokken is bij Belgische jongeren dan bij de Afghaanse gemeenschap en hij de banden vooral onderhoudt omdat hij het gebruik van zijn moedertaal niet wilt verliezen. Hij meent dat het duidelijk is dat hij door al deze omstandigheden grondig veranderd is. Hij vervolgt dat hij tegen de vzw “Mentor-escale” zijn vrees om terug te keren naar Afghanistan heeft benadrukt vanwege zijn ontoereikendheid met de waarden waarvoor het talibanregime staat. Hij stelt dat hij sinds zijn aankomst in België geen contact meer heeft gehad met zijn familie, zo zou hij bij zijn aankomst één of twee contactmomenten gehad hebben maar kon hij hen daarna niet meer bereiken. Verzoeker besluit dat er geen twijfel is dat hij gedurende vele jaren de banden verbroken heeft met de Afghaanse gemeenschap en cultuur. Hij betoogt dat hij bijzonder geïntegreerd is in het westerse leven omwille van zijn leeftijd, zijn bereidheid, zijn pleegfamilie, de breuk met zijn familie en de in de centra aanwezige gemeenschap. Verzoeker concludeert dat een terugkeer naar zijn land in deze context bijzonder gevaarlijk zou zijn voor zijn lichamelijke en geestelijke integriteit.

2.3.5.2.3. In casu blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat, gelet op zijn verklaringen, verzoeker bij het verlaten van Afghanistan eind 2018 of begin 2019 slechts twaalf tot dertien jaar oud was en dat hij veertien jaar oud was op 8 september 2020 toen hij zijn beschermingsverzoek indiende in België. Op het moment van het persoonlijk onderhoud was hij vijftien jaar. Verzoeker bevindt zich reeds meer dan vier jaar buiten Afghanistan. Hij heeft heden de leeftijd van zeventien jaar en verblijft inmiddels meer dan twee jaar in België. Verzoekers leeftijd wordt niet betwist.

Verzoeker voegt aan zijn aanvullende nota verschillende stukken toe ter staving van zijn (gepercipieerde) verwestering.

Zo wordt onder meer een getuigenverklaring van verzoekers pleegouders van 23 maart 2023 toegevoegd waarin wordt gesteld dat verzoeker openstaat voor hun familiale gewoontes en de Belgische cultuur. Daarnaast wordt er hierin gewezen op het feit dat verzoeker elke avond de afwas doet (*“terwijl dit werk in zijn land van herkomst vernederend is voor een man”*), dat hij zijn eigen slaapkamer en badkamer kuist (*“wat in Afghanistan ook het werk van vrouwen is”*), dat hij elke dag naar school gaat in de optie “sport en animatie” en geen enkele schooldag wilt missen, op zijn beleefdheid en leergierigheid op school, zijn Belgische vrienden die hij heeft op school maar ook in de fitness, zijn mentaliteitswijziging gezien hij sinds drie maanden stelt te willen trouwen met een meisje waarvan hij houdt en niet meer meent te moeten trouwen met een moslimmeisje omwille van zijn religie. Verder wordt er in de getuigenverklaring gesteld dat verzoeker geen blijk geeft van een sterke aanhang inzake zijn religie, zo wordt er onder meer gewezen op het feit dat hij vorig jaar slechts drie weken heeft deelgenomen aan de ramadan en zijn deelname voortijdig heeft stopgezet omdat hij opletten wou blijven gedurende de lessen op school. Tot slot wordt er betoogd dat verzoeker weinig contact heeft met zijn Afghaanse vrienden en dit contact onderhouden wordt louter omwille van het gemak te communiceren in zijn moedertaal.

Voorts blijkt uit de getuigenverklaring van J.B. die werkzaam is bij ‘Mentor Jeunes’ een vzw die instaat voor de begeleiding van niet-begeleide minderjarige vluchtelingen (hierna: NBMV) in pleeggezinnen in Wallonië en Brussel, dat verzoeker eind 2020 kort na zijn aankomst in België te kennen gaf dat hij wenste te verblijven bij een pleeggezin. Er wordt benadrukt dat verzoekers wens op veertienjarige leeftijd was om op te groeien in een familiale omgeving en een volledige onderdompeling in de cultuur van zijn pleegfamilie. Daarbij wordt er gesteld dat verzoeker zijn wens uitdrukte snel Frans en de culturele gebruiken te leren opdat hij zich beter zou kunnen integreren en een toekomst zou kunnen uitbouwen in België. Er wordt benadrukt dat verzoekers integratie op alle niveaus in de nieuwe omgeving opmerkelijk is. Er wordt gewezen op het feit dat hij zich perfect heeft aangepast aan zijn pleeggezin waarmee hij een belangrijke emotionele band heeft ontwikkeld, dat zijn schooltraject getuigt van een aanwezigheid en een bereidheid om deel te nemen aan een langetermijnproject en dat hij goede relaties heeft kunnen opbouwen met talrijke autochtone leerlingen. Tot slot wordt benadrukt dat verzoeker altijd goed heeft samengewerkt met de vzw, hij gedurende vele individuele gesprekken meermaals zijn bezorgdheden uitte inzake een hypothetische terugkeer naar zijn land van herkomst en hij meende dat zijn nieuwe levenswijze in België niet zou stroken met de waarden waarvoor het huidige regime in Afghanistan staat.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen en de voorliggende stukken dat verzoeker in België naar school gaat en Frans leert. Daarbij stipt de Raad aan dat verzoeker ter terechtzitting zijn verklaring wou afleggen in het Frans. Daarenboven worden er verschillende verklaringen bijgebracht die getuigen over verzoekers gedrag op school en waaruit over het algemeen kan worden opgemaakt dat verzoeker beleefd, gemotiveerd, open, opletten, geïnteresseerd en goed geïntegreerd is.

De voorliggende elementen schetsen, in hun onderlinge samenhang bekeken en beoordeeld, de goede integratie van verzoeker en zijn actieve deelname in de Belgische samenleving.

Verweerder betwist ter terechtzitting voormelde elementen niet en stelt zich aangaande verzoekers (gepercipieerde) verwestering te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Daargelaten de vraag of verzoeker blijk geeft van een daadwerkelijke verwestering in de zin van een internaliseren en eigen maken van westerse waarden en normen, meent de Raad dat in deze evenwel niet kan worden uitgesloten dat hem een verwestering zal worden toegeschreven. Er kan geen abstractie worden gemaakt van volgende elementen eigen aan verzoekers situatie:

- i) het feit dat hij op twaalf/dertienjarige leeftijd als minderjarige Afghanistan heeft verlaten voor Europa;
- ii) zijn inmiddels meer dan vierjarige afwezigheid uit Afghanistan;
- iii) zijn verblijf van inmiddels meer dan twee jaar in België en zijn integratie in de Belgische samenleving en actieve deelname eraan zoals onder meer blijkt uit de getuigenverklaringen en schoolrapporten;
- iv) het gegeven dat hij heden nog steeds minderjarig is.

De Raad merkt op dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht en aan het doorbrengen is. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

Zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn school en het verblijf bij zijn pleegfamilie, onbewust ‘westerse’ gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt.

Er kan worden aangenomen dat hij deze, gelet op zijn jonge minderjarige leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken.

De Raad stipt hierbij aan dat uit deze landeninformatie blijkt dat personen die worden beschouwd als ‘verwesterd’ het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen. Gelet op verzoekers jonge leeftijd, meent de Raad dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt waar niet kan worden uitgesloten dat hij niet steeds de maturiteit of het inzicht zal hebben om het ‘spel’ te spelen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

2.3.5.3. In acht genomen wat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn minderjarige leeftijd en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afgaanse context onder het talibanregime, alsook het beginsel van het belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is daar *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afgaanse grondgebied in handen hebben.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *Country Guidance* 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *Country Guidance* 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

2.4. Gelet op het voorgaande wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde schendingen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU